

26de Marts 1870 finder Anvendelse paa Honorarer eller ej. Men Forholdet er simpelt her: Have Finansudvalget og Folketinget Ret i deres Mening, ville de ogsaa faa Ret ved Domstolene og ved et eventuelt Spørgsmaal om Ansvar for Rigsretten; men har Administrationen Ret i sin Mening, er det, ved en Anmærkning paa Finansloven at hævde det modsatte, en Forandring i den bestaaende Ret, en Forandring i en Udbetaling, som Administrationen har gjort i Henhold til de gældende Love. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette, idet jeg mener, som Finansministeren, at det er et Spørgsmaal, som jo virkelig hører for en Domstol, og hvori jeg er overbevist om, at man ikke vil finde Motiveringen eller Begrundelsen af Regeringens Stilling til Spørgsmaalet opfattet paa den Maade, som den ærede Ordfører har gjort.

Men jeg skal særlig med Hensyn til det, den ærede Ordfører vilde gøre gældende, at det her drejede sig om et frit Bevillingsspørgsmaal, henlede Opmærksomheden paa, at den Anmærkning som Folketinget har sat ind under Nr. 55, særlig for Justitsministeriet, indeholder to Ting, den ene angaaende, hvad der kan gives i Honorar til en i Stillingen muligt konstitueret, den anden angaaende, hvorledes der skal forholdes med det Beløb, som ikke udbetales til denne. Derom hedder det nemlig, at den anden Halvdel bliver at bespare for Statskassen. Men nu staar der i Lønningsloven for Justitsministeriet af 25de Marts 1871, at denne Halvdel ogsaa skal kunne anvendes til Bestyrelsen af Fængselsvæsenet. Den Konklusion, Finansudvalget skulde have gjort af sin Forudsætning, var ikke, at denne anden Halvdel bliver at bespare for Statskassen, men at den bliver at anvende paa den anden Maade til Fængselsvæsenets Bestyrelse. Drager man Konklusionen saaledes som her, forminsker man en legalt hjemlet Bevilling til Justitsministeriet.

Ordføreren (C. Hage): Jeg skal lige saa lidt som den ærede Justitsminister vende tilbage til det mere principielle Spørgsmaal. Jeg tror, den Forhandling, jeg havde den Fornøjelse at føre ved 2den Behandling med den ærede Justitsminister, har været fyldestgørende for begge Parter. Jeg skal kun i denne Henseende over for den ærede Minister gentage, hvad jeg nys bemærkede til den ærede Finansminister, at den Opfattelse, at Rigsretten er en Overbevillingsmyndighed, behøver jeg ikke at gentage min Tilbagevisning af. Rigs-

retten er ligesaa inkompetent til at bevilge Penge, som den er inkompetent til at afgøre autentiske Lovfortolkninger eller Grundlovsfortolkninger. Rigsretten er intet andet end en Kriminaldomstol, som efter Grundloven har at dømme Ministre, naar de anklages, eller ogsaa andre Forbrydere, naar Kongen vil det, og Folketinget giver sit Samtykke (Munterhed). Ja, „andre Forbrydere“ er ganske vist ikke det strengt nøjagtige Udtryk (Justitsminister [Goos]: Grundloven maa vist være en af de Love, som den ærede Ordfører ikke har studeret nøjere!) Ja, Citatet er maaske ikke strengt korrekt, men det rammer Meningen! Andet Hverv eller Opgave har Rigsretten aldeles ikke. Men jeg skal forlade disse større Spørgsmaal og derimod følge den ærede Justitsminister til det mindre Spørgsmaal, som aabenbart interesserer ham mest: Fængselsvæsenets Bestyrelse. Vi er nu færdige med Statsanstalten for Livsforsikring, hvilken særlig interesserer Finansministeren. Den ærede Justitsminister siger, at da der er stillet en Sum til hans Raadighed til Medhjælp i Almindelighed, vil det være urimeligt at forlange, at naar der kun betales halv Gage til den konstituerede Overinspektør, saa skal den anden Halvdel spares for Statskassen. Nej, det er ikke urimeligt. Den Sum, der er stillet til Justitsministerens Raadighed, er ikke stillet til hans Disposition til hvilket som helst Formaal, men skal anvendes overensstemmende med de Forudsætninger, hvorunder Bevillingen er givet, skal anvendes til ganske bestemte Øjemed, og saaledes, at der for Anvendelsen aarlig gøres Rede gennem Statsregnskabet. Den Lønning, der udbetales til Overinspektøren for Fængselsvæsenet, er lige saa bestemt og regulær som enhver anden Embedslønning, den har staaet fast og uforandret en Snes Aar eller mere. De Regler, som her komme til Anvendelse, ere de samme, som ville være at bringe til Anvendelse over for enhver anden Embeds- eller Bestillingsmand under Justitsministeriet. Naar der her ved Konstitution kan spares et Beløb for Statskassen, bør det spares. Disse Penge er ikke stillede til Ministerens Raadighed, i den Hensigt at de under enhver Betingelse skal gives ud, saa at, naar der ikke længer er en Overinspektør, skal der findes paa noget andet at bruge Pengene til. Naar den Overinspektøren tillagte Sum ikke er nødvendig eller ikke kan komme til Udbetaling med det fulde Beløb, skal det overskydende selvfølgelig spares. Dette er noget, der i og for sig siger sig selv, og